

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ἡμῶν ὀφεισθείας καί ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησία . . . . . δε. δ. —	Ἔτησία . . . . . φρ. χρ. 10. —
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος . . . . . 3, —
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα ἀρηγοούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λω. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδρικίδου ἀρ. 38, κατὰ τὸ Παρβατικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1916

Ἔτος 38ον. — Ἀριθ. 43

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

«Όχι, δὲν ἦταν δυνατό! Ἡ ἐκλογή της ἔγεινεν εὐκόλα. Θαπαντοῦσε στὸν κτηματία, ὅτι προτιμᾷ νὰ μείνῃ μαζί του. Καί ὁμῶς ἐξακολούθησε νὰ σιωπᾷ, γιατί ἡ καλὴ Κολέττα ἀγαποῦσε ἀκόμη τὸ μεγάλο της ἀδελφὸ, καὶ τὴν εἶχε πάρῃ διὰν ἔμεινε ὀλομόναχη καί, ὅτι κι' ἂν ἦταν, εἶχεν ἐργασθῆ καὶ ἀγωνισθῆ γιὰ νὰ τὴν θρέψῃ. Πόσες φορές, στὴ μικρὴ κατοικία της ἔδοῦ Σερπάνι, τὸν ἔθλεκε τὴν νύκτα, ἀργά, νὰ διαβάσῃ ἢ νὰ γράφῃ, καὶ τοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της: «Πλάγιασε τώρα καὶ σὺ, θὰ σοῦ πονήσῃ τὸ κεφάλι, καὶ θὰ διαβάσεις τρεῖς ὥρα!» Κ' ἐκείνος τῆς ἀπαντοῦσε: «Γιὰ σένα ἐργάζομαι· ἂν δὲν ἀγρυπνοῦσα ἀπόψε, αὔριο τὸ πρωὶ δὲν θάχες τὴν τσοκολάτα σου!»

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶχε χαραχθῆ ἐν τῷ παιδικῷ της μυαλῷ καὶ ἐπιλλογιζετο ἑκατόν καὶ ἀγρυπνοῦσε τότε γι' ἀγάπῃ της. Ἔτσι, μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν καὶ εἶχε νὰ μείνῃ μετὰ τὸν Ἀλβαράδο, σιωποῦσε διστακτικῶς...

Ἀλλὰ ὁ καλὸς ἀνθρώπος, καὶ τὴν κρατοῦσε τώρα στὰ γόνατά του, ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησιν καὶ ἐπερίμενε, καὶ σιγατὴν τὴν ξαναρωτοῦσε:

— Λοιπὸν; Πές μου τὴν ἀλήθειαν, Κολέττα.

Πές μου τὴν, χωρὶς κανένα φόβον... Ἡ Κολέττα εἶδε τότε κοντὰ της, πολὺ κοντὰ της, τὸ πρόσωπον τοῦ θετοῦ της πατέρα, καὶ ἔτρεμα ἀπὸ συγκίνησιν, εἶδε τὰ μεγάλα του μάτια, ἔτοιμα νὰ δακρῶσιν μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ τὴν ἀποχωρισθῆ, καὶ — δὲν μπόρεσε πιά νὰ βραστάξῃ.

— Μπαμπᾶ!.. ἐφώναξε μόνο. Κι' ἀγκά-

«Οἱ ἀρακάδες ἔμειναν κρυμμένοι μπροστὰ σὲ τόσα λούσοι...» (Σελ. 348, στ. β').

λιασε τὸ λαιμὸν τοῦ σφιχτὰ, πολὺ σφιχτὰ. Ὁ Ἀλβαράδο ἄφισε κραυγὴν χαρᾶς. Αὐτὸ ἦταν! Πρῶτῃ φορᾷ ἀκούγε τὴν Κολέτταν νὰ τὸν φωνάζῃ μπαμπᾶ μετὰ τὴν τρυφερότητα, μετὰ τὴν συγκίνησιν, χωρὶς νὰ προσθέτῃ στὴ γλυκειὰ λέξιν καὶ τὸ ἐπίθετον «Βραζιλιανός», καὶ ἄλ-

λη φορὰ τῆς ἔδινε χαρακτῆρα μᾶλλον ἀστείον... Ὅχι, ὄχι! σήμερον ἦταν ἄλλο πρᾶγμα! Τὸν ἔλεγε μπαμπᾶ μ' ὅλη της τὴν σοβαρότητα. Καὶ ὁ Βραζιλιανὸς θὰ τῆς ἔδειχνε, ὅτι ἦταν πραγματικῶς ὁ μπαμπᾶς της.

Δυστυχίαν ἔδεικνον καὶ θὰ πῆγαινε τώρα νὰ τοῦ τὴν πάρῃ!

Ὁ Ἐρρίκος παρακολούθησε μετὰ συγκίνησιν τὴν μικρὴν αὐτὴ σκηνήν. Κι' ἄμα τελείωσε, ἔπιασε τὸ χεῖρ τῆς Κολέττας, τῆς τὸ ἔσφιξε καὶ τῆς εἶπε:

— Μπαρᾶ!.. σὲ συγκραίρω. Ἐδιάλεξες καλὰ τὸν προστάτην σου, γιατί μπορῶ ἐγὼ νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι ὁ ἀδελφοῦλης σου Ἀγκλάς εἶνε ὁ χειρότερος τῶν ἀνθρώπων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Βραζιλιανὰ καρναβάλια

Ἐἶχαν περάσῃ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴ συνάντησιν τῆς Κολέττας μετὰ τὸν ἀδελφόν της, ἀλλὰ ὁ Ἀγκλάς δὲν εἶχε φανῆ ἐν τῷ ἐνοδοχείῳ γιὰ νὰ γυρέψῃ τὴν ἀδελφὴν του, ὅπως τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ καὶ ὅπως παρακαλοῦσε νὰ τὸ κάμῃ ὁ Ἐρρίκος.

Θὰ τὸ σκέφθηκε φαίνεται ὁ κακοῦργος καὶ θὰ τὸ βόηκε ἐπικίνδυνον. Ἄν,

πραγματικῶς, ὁ Ἀλβαράδο, δὲν τοῦ ἔδινε τὸ κορίτσι μετὰ τὸ καλὸ, θάναγκάζετο νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴ βοήθειαν τῆς ἐξουσίας, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις γιατί ἄφισε τὴν ἀδελφὴν του μόνῃ στὴ Γαλιλία καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ γιατί ἀπὸ τότε δὲν ἐφρόντισε καθόλου γι' αὐτήν. Ὅλα αὐτὰ θὰ τοῦ ἦταν πολὺ ὀχληρὰ. Κ' ἔτσι ἀνέβαλλε φρόνιμα τὴν ἐπι-

«Ἔτσι ἐξεστράτευσε ἂν νὰ Σιλβανὴν Ἀλβαράδο...»

σκεψί του στο Ξενοδοχείο Οβενίτα. Ο κτηματίας, από άλλο μέρος, δεν έδειχνε πως συλλογίζεται καθόλου την συνάντησή εκείνη της Κολέττα με τον αδελφό της.

Ήταν άποκηρ ής κ' έννοουσε να διασκέδαση της τελευταίες ημέρες, στο Ρίο, με τα παιδιά. Γι' αυτό τους μιλούσε τώρα διαρκώς. Και το σχέδιό του ήταν να βγούν στους δρόμους με άμαξι άνθος στολισμένο κολυτελέττα και να παίξουν χαρτοπόλεμο «πού να πάη κανόν».

Ο Αλβαράδο γελαστός και χαρούμενος... (Σελ. 342, στ. γ') περιέργα τα καρναβάλια στο Ρίο - Ιανέιρο. Διαρκούν σχεδόν ένα μήνα και 'ς όλο αυτό το διάστημα, η σοβαρή ζωή σταματά σχεδόν στην πρωτεύουσα της Βραζιλίας. Δεν βλέπεις στους δρόμους παρά μασκάρατες, άμαξια στολισμένα και μάχες με κομφετί και με άνθη. Οι μαύροι και οι μιγάδες, άνδρες και γυναίκες, είναι οι κύριοι του δρόμου. Όλο τον χρόνο μαζεύουν λεκάτα, για να τα ξεθεύσουν αλύπητα στα καρναβάλια. Μήνες προηγουότερα ή άραπίνες έτοιμάζουν το άποκηρτικό κοστούμι τους, που είναι συνήθως ούρανη ή λίκκινο, με χρυσά και άσημένα στολίδια. Οι άραπάδες πάλι ντύνονται σαν τζέντλεμαν (*) της τελευταίας μόδας, με τη διαφορά ότι, επειδή κάποτε τα βερνικωμένα παπούτσια τους στενεύουν, τα βγάζουν κ' εξακολουθούν να τρέχουν και να χοροπηδούν ξεκόλυτοι.

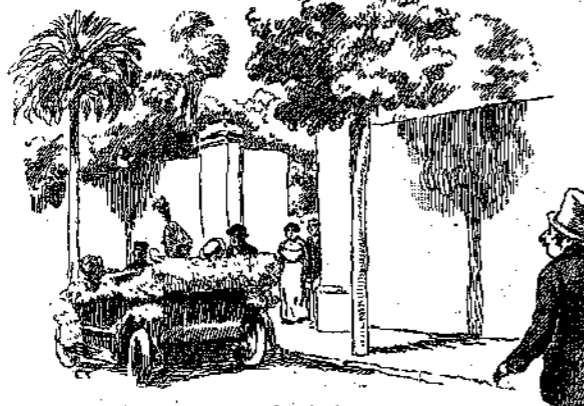
(*) Όπως στον καιρό των Ρωμαϊκών (**) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 334.

Κρονίων, οι υπηρετεί όχι μόνον δεν υπακούουν τους κυρίους των 'ς όλο το διάστημα των καρναβαλιών, αλλά έχουν και την άξιοι να τους επιβάλλουν την θέλησή των. Οι μαγειρίσδες εξαφνα γυρίζουν στο σπίτι αφού περάσουν ή μασκάρατες και αφού καθύν τα πυροτεχνήματα, χωρίς να της μέλη αν επέρασε πρό πολλού ή ώρα του γεύματος ή του δείπνου. Όσο γι' αυτές, δεν πεινούν καθόλου, γιατί έξω έφραγαν ένα σωρό λιχουδιές. Έτσι, στα σπίτια μαγειρεύουν ή κυρίες μόνες τους ή βγαίνουν κ' αυτές να φάγουν έξω και να λάβουν μέρος στον χαρτοπόλεμο.

Οι πλουσιότεροι νοικιάζουν άμαξια, που εκείνες της ημέρας είναι ακριβάτατα, και αρχίζει μία παρέλασις, εν άναυθο κατέβασμα, που διαρκεί ώρες δλόκληρες στην Κεντρική Λεωφόρο. Συχνά, μεταξύ δυό άμαξιών, συνάπτεται δεινή μάχη με κομφετί. Τάλλα τότε σταματούν, για να την παρακολουθήσουν μ' έξυκνα σχόλια και με γέλια δυνατά, στο τέλος δέ με γιούχα για τον νικημένο, που απεύδει να εξαφανισθή στο βάθος του άμαξιού του.

Ο φίλος μας λοιπόν Αλβαράδο είχε παραγγείλη ένα άνθυστίλιτο αυτοκίνητο για την τελευταία Κυριακή.

Όταν ή Κολέττα κ' ο Έρρίκο; έ-

«Νά το!.. Ο Άγγλος την έρωρίζει!..»

μαθαν την είδησι, άπόρησαν. Από την ημέρα που ο Άγγλος έζήτησε στο δρόμο να πάρη την αδελφή του, ή Κολέττα δεν γελούσε πιά. Έσυλλογίζετο διαρκώς, και με κάποια τύψη, τον μεγάλο της αδελφό, που τον έγκατέλειπα για να μείνη με τον Βραζιλιανό της μπαμπά. Τα λόγια που έξεύρασαν από το στόμα του Έρρίκου, την έθασάνεζαν κ' έπροσάθητε να τον κάμη να έξηγηθη.

— Γιατί μου είπες, τον ρώτησε, ότι ο αδελφός μου δεν είναι καλός άνθρωπος; — Γιατί αυτή είναι ή άλήθεια, άποκρίθηκε ήσυχα ο μικρός ήθοποιός.

Άλλά μ' όλη της την έπιμονή, ή Κολέττα δεν μπόρεσε να του άποσπάση

τίποτε περισσώτερο. Ο μικρός μας φίλος, που έροβείτο μήπως είχε πη και πάρα πολλά, κρατούσε τώρα ερόνιμη σιωπή και, όσο κ' αν τον παρακαλούσε ή Κολέττα, δεν της άπαντούσε παρ' αυτό: — Άδύνατο να σου τα διηγηθώ τώρα όλα. Δεν είναι άκόμη καιρός. Άλλά σε λίγο θα τα μάθης. Μόλις μου δώση ο κ. Άλβαράδο την άδεια να μιλήσω, να σου πω πράγματα, που θα φρίξης!

Έννοείται, ότι τα μισόλογα αυτά δεν καθητύχαζαν την Κολέττα, άλλ' άπαντανίας έμεγάλωναν τους φόβους της. Ο Έρρίκος πάλι δεν έννοουσε την καινοβόγια ιδιοτροπία του Βραζιλιανού. Ένόμιζε, ότι ύπτερ' άπ' όσα συνέβησαν, ύπτερ' από της γοέρας του Άγγλος, το καλλίτερο που είχε να κάμη ο κ. Άλβαράδο δεν ήταν βέβαια να πάρη εν άμαξί και να γυρίξη στους δρόμους την τελευταία Κυριακή!

Μήπως, — έσυλλογίζετο με λύπη, — βλέπων ότι δεν πήγαιναν να του πάρουν την Κολέττα, ο κτηματίας έσκόπευε ναρίση άναταδίωκτο τον Άγγλος; Και όμως ήταν τώρα ή μόνη του έλπίς... Ο δυνατός κ' έξυκνος αυτός Βραζιλιανός που έκυρίευσε τη Λευκή Οικία, θα μπόρεσε, αν ήθελε, να τσακώση και τον κακούργο...

Το μεσημέρι, όταν ο κ. Άλβαράδο έγύρισε στο ξενοδοχείο, γελαστός και χαρούμενος, με δλόκληρο φορτίο από σακκούλες με κομφετί, σερπαντίνες, τράκες κ' άλλα διάφορα πυρομαχικά του χαρτοπολέμου, — ο Έρρίκος δεν έδειξε πολύ μεγάλο ένθουσιασμό.

Ο κτηματίας είδε τα καταβασμένα μούτρα του παιδιού κ' έβαλε τα γέλια.

— Φαίνεται, είπες, ότι έσένα, Έρρίκο, δεν σου παρορέσουν τα καρναβάλια.

— Κατά τās περιστάσεις! άποκρίθηκε ο μικρός. Ο Άλβαράδο καμώθηκε πως δεν καταλαβαίνει.

— Πώς; είπες, κατά τās περιστάσεις; Και θέλεις καλλίτερη «περίστασις» από σήμερα για χαρτοπόλεμο; Δεν είναι ή τελευταία Κυριακή;

— Επειτα έρόσθησε: — Καλλίτερα όμως που δεν σάραισε αυτή ή διασκέδασις, γιατί δεν είχα σκοπό να σε πάρω.

Και λέγων αυτά, ο κτηματίας εκύτταζε τον Έρρίκο με τόσο πονηρό βλέμμα, ώστε ο μικρός μας φίλος έμάντευσε ότι κάτι τρέχει... Επειδή όμως ήταν παρούσα κ' ή Κολέττα, περιωρίσθηκε να άποκρίθη, με μια έγχαρτέρησι που την έξεπλήξε: — Ά, δεν θα με πάρετε και μένα; Πολύ καλά! θα μείνω στο ξενοδοχείο.

Άλλά ή Κολέττα δεν το έννοουσε αυτό και διαμαρτυρήθηκε για την άδικία.

— Γιατί, έρώναξε στον μπαμπά της, δεν θέλετε να ήρθω μαζί μας κ' ο Έρρίκος; Είπε τιμωρία;

Ο Άλβαράδο εκύτταζε πρώτα τον Έρρίκο, άλλαζε μαζί του ένα βλέμμα έκπραστικό, κ' έπειτα άποκρίθηκε: — Ναι, είναι τιμωρία... κ' αυτός ξεύρις γιατί... Άλήθεια, μικρέ;

Η Κολέττα δεν έκείμεινε. Άρκετά έξυπνη ώστε να καταλάβη άμέσως, ότι κ' άλλο μυστήριο εκρύπτετο έδώ, έκαμε κανονική μεταβολή και βγήκε από το δωμάτιο. Ήθελε να τους δείξη, μ' αυτό, ότι «δεν έτρωγε άχυρα»...

Άμα ο Έρρίκος έμεινε μόνος με τον κτηματία, τον ρώτησε με άγωνία: — Σουβαίνει τίποτα, κύριε Άλβαδο; — Έχετε είδησις από τον Άγγλος; — Ά, κατεργάρη! έρώναξε ο Βραζιλιανός γελών και κτυπών χαιδευτικά το μάγουλο του παιδιού' άμέσως μύριστηκε ότι κάτι λάκκον έχ' ή φάβα και ότι ο σεντόρ ντά Σίλβα ντε Άλβαράδο δεν πάει να κάνη χαρτοπόλεμο άπλως για διασκέδχσι!..

— Μπα! έκαμε ο Έρρίκος, δεν ήταν δύσκολο να το καταλάβω. Πρό τριών ημερών δεν εκηρύξατε τον πόλεμο εναντίον του Άγγλος, που θέλησε να σας πάρη την Κολέττα; Ήμουν λοιπόν ήτυχος και βέβαιος... Άνθρωπος σαν και σας, δεν μπορεί να ήχη παρά ένα λόγο. Η διπλωματική αυτή άπάντησις εύχαρίστησε πολύ τον κτηματία.

— Και όμως, είπες, έχάλατες τα μούτρα σου, όταν είδες τα κομφετί... Μ' αυτά, συλλογίστηκε, θα πολεμήσαμε τώρα ένα τέτοιο κακούργο; — Έ, δεν είχες άδικία! Δεν ξέρεις έσύ ότι τα πιο άλλόκοτα όπλα είναι κάποτε τα πιο έκινδύνα. Έννοια σου όμως, με κομφετί θα τσακίτω σήμερα τον κύριο Άγγλος και με σερπαντίνες θα τον δέσω!

Ο Έρρίκος ήξευρε άρκετά καλά τον Άλβαράδο, ώστε να μην εκπλαγή πολύ απ' αυτά τα λόγια. Έντοίτοις έτόλμησε να ζητήση μερικάς έξηγήσεις.

— Σήμερα λοιπόν θα τσακώσετε τον γαμπρό μου; ρώτησε.

— Το έλπίζω.

— Με τα κομφετί;

— Με τα κομφετί... Έλα τώρα, φάνει. Δεν θα σου πω τίποτα άλλο. Έχε μόνο ύπομονή ως το βράδυ, κ' έλπίζω νακούσης εύχάριστα.

Μετά το πρόγευμα, στη μία, το άνθυστίλιτο αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ξενοδοχείου, όπου το τραγούριαν άμέσως πολυάριθμοι περίεργοι, μαύροι και άσπροι, θκυμάζοντας τον πολυτελή και καλαίσθητο στολισμό του.

Όταν ήλθαν σε λίγο οι υπηρετεί του ξενοχείου και φόρτωσαν στο άμαξι όλα εκείνα τα κακέτα και της σακούλες με τα «πυρομαχικά» που είχαν άγοράση ο Βραζιλιανός, οι άραπάδες έμειναν έκθαμβοι μπροστά σε τόσο λούσο και σε τόσο άφθονία. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Αγαπητοί μου, ΗΝ άλληφορά σας μιλήσα για κά ποιο μικρόν Ιρλανδό, που έφευρε μια σπουδαία βαφή χωρίς άνελίνα, και που κατόρθωσε να πάρη άμέσως προνομίο και μισθό από την Άγγλική Κυβέρνησι. Προχθές έδιάβασα σε μια έφημερίδα, ότι κ' άλλα παιδιά, τώρα με τον πόλεμο, καταγίνονται εις έφευρέσεις πολεμικές ή βιομηχανικές, — που επάνω-κάτω είναι το ίδιο, γιατί με τη βιομηχανία (και για τη βιομηχανία, αν θέλετε,) γίνονται οι πόλεμοι. Και θα σας διηγηθώ την περιέργη ιστορία ενός παιδιού δώδεκα χρονών, από το Λονδίνο, που εύτύχησε να κάμη μια μικρή τελειοποίησι στο τουφέκι των σερρατιωτών.

Τον περασμένο χειμώνα, το Έγγλεζάκι αυτό έτυχε ναρρωστήχη. Έμεινε λοιπόν στο σπίτι και στο κρεβάτι κάμποσες εβδομάδες. Σ αυτό το διάστημα, και μάλιστα της τελευταίας ημέρας της αναρρώσεως, το παιδί έδιάβαζε, έσχεδιάζε, έξαγράφιζε κ' έπαιζε, όπως κάνουν όλα τα παιδιά, όταν είναι ύποχρεωμένα να μένουν στο κρεβάτι. Μια μέρα, μέσ' στα παιγνίδια του, ζωγράφισε κ' ένα τουφέκι. Άλλά δεν έξέρω πώς του ήλθε, — ίπως και κατά λάθος, — να κάμη στο σχέδιο μια παραλλαγή ή. Εκεί δηλαδή που το άντέγραφε, το άλλαζε μια λεπτομέρεια. Άφου βαρέθηκε τη ζωγραφική, πέταξε το σχέδιό του και κοιμήθηκε. Ύστερα που ξύπνησε, έπιασε άλλο παιγνίδι...

Το βράδυ όμως όταν γύρισε από την εργασία του ο πατέρας και μπήκε στην κάμαρα να ιδή πως είναι ο μικρός του άρρωστος, έσκυψε και σήκωσε από κάτω ένα χαρτί.

— Μπα! έκαμε, αφού το κύτταξε μια στιγμή έσύ έζωγράφισες αυτό το τουφέκι; — Έγώ, βέβαια... Είναι καλό;

— Ναι, ναι, πολύ ώρατο... Άλλά έχει ένα μικρό λάθος. Έδώ, από κάτω, το σιδεράκι αυτό δεν είν' έτσι.

— Το ξέρω, άποκρίθηκε τότε με τουπέ ο μικρός' αλλά τώκανα έγω, έπίτηδες. Έτσι μου φαίνεται καλλίτερα. Δεν βρίσκετε και σεις;..

Τώπε άρά γε για να μπαλώση το λάθος του; Άδιάφορο! Ο πατέρας το πήρε τώες μετρητοίς. Και κάμποση ώρα έμεινε να κυττάξη το σχέδιο, συλλογίζόμενος αν πραγματικώς το σιδεράκι εκείνο «έτσι ήταν καλλίτερα»! Σε τί συμπέρασμα έφθασε άρά γε; Έ, ο πατέρας δεν είχε και πολλές ειδικές γνώσεις. Έμεινε με την άμφιβολία. Άλλά, για να εύχαριστήση τον άρρωστο του, έκρινε καλό να χαμογελάση και να του πη:

— Μπράβο! έσύ, βλέπω, έκαμες μια έφευρέσι. Φαντάσου να την παραδέχονταν το Υπουργείο των Στρατιωτικών! Αυτό έφθασε, για να πείσθη άμέσως ο μικρός, ότι ή άρρώστια του τον έκαμε έφευρέτη. Και από τη στιγμή εκείνη, άλλο δεν έσυλλογίζετο παρά πως να χρησιμοποίηση την έφευρέσι του.

Χωρίς να πη σε κανένα τίποτα, — μιλούσε! — άντέγραφε καθαρώτερα το πρώτο σχέδιο, έκαμε και μια έκθεσι «αναλυτική», έκαμε κ' ένα γραμμα στον αναφορά, και όλα μαζί, σχέδιο, έκθεσι και γραμμα, τάστειλε κρυφά στο Υπουργείο. Δεν έδυσκολεύθηκε γι' αυτό. Χαριτιά και φακέλλους είχε στην κάμαρά του. Είχε άκόμη κ' έναν υπηρετή, που ανέλαβε πρόθυμα να ρίξη το γραμμα του μικρού που κυρίου στο ταχυδρομείο, και να μην το πη ούτε του μπαμπά, ούτε της μαμμής...

Κι' ο μικρός έπερίμενε. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, βγήκε από την κάμαρά του, βγήκε κ' απ' το σπίτι, έαναπαύηγε και στο σχολείο, — κ' όλο περίμενε... Πέρασαν ημέρες, εβδομάδες, μήνες... Άρχισε πιά να πελπίζεται. Δεν θάταν τίποτα ή έφευρέσις του. Ο μπαμπάς τον πήρε στο λαιμό του με το κημπλιμένο του και τον έκανε να γίνη «ρεζιλης» στον κ. Υπουργό...

Κι' εξαφνα μια μέρα, εκεί που δεν περίμενε πιά τίποτα, να σου και τούρχεται ένας φακέλλος χονδρός, μεγάλος, έπίσημος, με την σφραγίδα του Υπουργείου των Στρατιωτικών! Τον άνοίγει — και τί να βρή μέσα; Ένα τέκι τριών χιλιάδων λιρών! Ω, θαύμα! Η έφευρέσις είχε εγκριθί από την ειδική Έπιτροπή του Υπουργείου και τα χρήματα εκείνα ήταν ή χμοιδή του έφευρέτη! Έτσι το τουφέκι του Άγγλου στρατιώτη θα έχη τώρα μια τελειοποίησι, που τη βρήκε παίζοντας ένα παιδί δώδεκα χρονών! Τι εύτυχισμένο!.. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ (ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Αλλ' η προφύλαξις του ήτον όλως διόλου περιττή. Κανείς δεν έδωσε την ελαχίστην προσοχήν εις τον Τώνη, ο οποίος ήμπόρεσε, με όλην του την άνεσιν, να έρευνηση όλον το πλοϊον.

Έπεισκήθη ούτω το ύπόστρωμα, την τραπεζαρίαν, τα σαλόνια, τους θαλαμίσκους όλους. Αλλά πουθενά, ούτε ίχνος Ναδίας. Ορισμένως το κοριτσάκι δεν εύρισκετο μέσα εις την θαλαμηγόν!

Ο Τώνης ήτοιμάζετο να εξέλθη με τας ίδιας προφυλάξεις, όταν έξαφνα μία άλλη ιδέα τώ ήλθε. Μήπως η Ναδία εύρισκετο εις το κύτος;

Ήρχισε τότε να καταβαίη τας κλίμακας και, αφού έπέρασε από το μηχανοστάσιον, κατήλθε δια της μακράς σιδηρής κλίμακος, η οποία ώδηγει εις το κύτος. Φθάσας εκεί, ήρχισε να φωνάζη εις τὰ σκοτεινά:

— Ναδία! Ναδία!..

Έπειτα, συλλογισθείς ότι η μικρά δεν θα ένθυμειτο ίσως αυτό το όνομα, την εφώναξε μ' εκείνο που της είχε δώσει ο ίδιος:

— Μιμόζα!.. αγαπητή μου Μιμόζα!.. είσαι εδώ;..

Καμία απάντησις! Η Ναδία δεν εύρισκετο ούτε εις το κύτος. Ο Τώνης δεν είχε λοιπόν να κάμη άλλο, παρά να εξέλθη από την θαλαμηγόν, πριν η ο πρίγκηψ Βόρις, επιστρέφων, ήθελε δώσει την διαταγήν του απόπλου.

Ητοιμάσθη λοιπόν νανέλθη εις το κατάστρωμα, όταν, έξαφνα, ένας κρότος τον έκαμε νανατριχιάση από κεφαλής μέχρι ποδών: Η θαλαμηγός κινείται. Η θαλαμηγός απέπλεε.

Εξέβαλε κραυγήν και ήρχισε να νουβαίη. Αλλ' ήτο άργά. Όταν έφθασεν εις το κατάστρωμα, το πλοϊον είχε ήδη άπομακρυνθῆ από την προκυμαίαν. Και ο δυστυχής γκρούμ έδλεπε με τρόμον τὰ σπίτια της και τὰ παρατήγματα να βυθίζωνται, να χάνωνται όλονεν εις το έσπερινόν σκοτός.

Η θαλαμηγός, αφού έστράφη περί έαυτήν, διηυθύνετο προς την έξοδον του λιμένος, η οποία εφαινετο εις άπύσασιν πεντήκοντα μέτρων, διακρινομένη από μίαν λάμψιν έρυθράν και μίαν λάμ-

«Η μικρά Ναδία εις το πλοϊον!.. (Σελ. 344, στ. γ.)»

ψιν πράσινην. Η πρώτη σκέψις του Τώνη ήτο νανατριχιάση εις την κουραστήν και να πηδήση εις την θάλασσαν. Ήξευρε να κολυμβή και ήμπορούσεν ούτω να σωθῆ.

Ορμήσε πραγματικώς δια να το κάμη, αλλ' έσταμάτησεν έξαφνα ως άπολιθωμένος.

Είχαν ιδῆ, διευθυνόμενον προς αυτόν, τον πρίγκηπα Βόριον, ο οποίος, περιπατών επί του καταστρώματος, απέλαμβανε το λαμπρόν θέαμα της νυκτερινής φωταγωγησεως του Μόντε-Κάρλο.

Έντρομος, ο Τώνης έτρεξεν όπισω από την καπνοδόχον κ' εκρύφθη εκεί, δια να μην τον ιδῆ, χωρίς να σκεφθῆ βτι το πλοϊον, το οποίον διήρχετο τώρα μεταξύ των δύο κυματοθραυστών, θα εύρισκετο μετ' ολίγον εις τὸ ανοικτόν πέλαγος και τότε κάθε άπόπειρα φυγῆς θα ήτο μάταια...

Ούτω, χωρίς να το έννοήση, ο Τώνης έγεινεν αίμαλώτος του πρίγκηπος. Και κρυμμένος εκεί όπισω, εις το σκοτός, δεν είδεν ούτε τους ανθρώπους, οι οποίοι ένεφανίσθησαν την στιγμήν εκείνην εις την προκυμαίαν.

Ήσαν ο Ίβάν και οι άστυνομικοί, οι οποίοι έφθαναν πολύ άργά. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. Διχ μ ε λ ω τ ο ς!

Κρυμμένος πάντοτε όπισω από την καπνοδόχον της θαλαμηγού, ο δυστυχής Τώνης διηρωτάτο πώς θα έτελείωνεν η άπροσδόκητος αυτή περιπέτεια. Δεν ήμπορούσε, τωόντι, να έχῃ πλέον καμμίαν έλπίδα διαφυγῆς. Και το μόνον που έσκέπτετο τώρα, ήτο πώς να μη πέση άμέσως εις τὰ χέρια του ανθρώπου εκείνου, τον οποίον έθεώρει ως τον φοβερότερον των έχθρών του. Διότι ο Μάριος, ο συνένοχος του, θα τον έπιηροφόρησε βεβαίως τί ρόλον έπαιξει εις αυτήν την ύπέθεσιν ο μικρός γκρούμ κ' έναντίον του βέβαια θα εξέσκα όλος ο θυμός του κακού πρίγκηπος.

Ένώ λοιπόν ο αίμαλώτος έσυλλογίζετο αυτά, η θαλαμηγός έπλεε με δ-

«Η Ναδία έχασε την Ισορροπίαν... (Σελ. 345, στ. α.)»

λην της την ταχύτητα επί της γαλήνιας θαλάσσης.

Ήτο ώρα η έσπερα, σεληνοφώτιστος, και μόλις μία έλαφρά αύρα έρρυτίδωνε την έπιφάνειαν. Δεν ήτο θάλασσα έκείνη, αλλά μία μεγάλη άργυρά λίμνη, εις την οποίαν εκινούντο μυριάδες ιχθύων με φωσφορίζοντα λέπια, ενώ μακρόθεν, εις την άκτήν, έλαμπον ως άστρα ταναριθμητα φώτα του Μονακά.

Είς πάσαν άλλην περίστασιν, ο Τώνης θα έθαύμαζεν αυτό το πανόραμα! αλλά τώρα δεν έσυλλογίζετο παρά την κρίσιμον θέσιν, εις την οποίαν εύρέθη, από την υπερβολικήν του άφοβίαν και γενναϊότητα.

Έπέρασεν ούτω μισή ώρα, όταν έξαφνα ο Τώνης ήκουσε κρότον θημάτων πλησίον του. Έστρεψε μηχανικώς την κεφαλήν κ' εκεί-κάτω, εις το άκρον της κλίμακος, η οποία ώδηγει εις τους θαλαμίσκους, διέκρινεν, είδεν, άνεγνώρισε... την μικράν Ναδιάν!

Την έκρατούσε από το χέρι ένας γέρον ναύτης, τον οποίον το κοριτσάκι ηκολούθει τρομαγμένον.

Η Ναδία εις το πλοϊον!.. Πώς έγινε αυτοί; Πρώ όλίγου ο Τώνης δεν είχεν έρευνηση παντού, χωρίς νανακαλύψη ούτε ίχνος της;

Πρός στιγμήν, έραντάσθη, ότι ήτο θύμα ατακάτης. Κ' έτριψε δυο-τρείς φορές τὰ μάτια του δια να βεβαιωθῆ, ότι δεν ώνευρεύετο.

Αλλ' όχι, ήτο πραγματικώς η Ναδία, η ίδια η Ναδία. Την έδλεπε να προχωρή προς αυτόν και ήκουε μάλιστα τώρα το παιδικό της βατήρισμα, ως κελάδημα πτηνού, το τόσο γνωρίμον εις αυτόν και ήγαπημένον.

Το προαισθημά του λοιπόν δεν τον είχεν άπατήση. Την έκαυείρισκην εκεί έπου έσκέφθη ότι θα ήτο. Και το πρώτόν του κίνημα, η πρώτη του όρμη, ήτο να τρέξῃ, να της ειπή: «Μη φοβάσαι, Ναδία μου! Είμ' εγώ, ο άδελφός σου, και ήλθα να σε σώσω!»

Αλλά κατώρθωσε να συγκρατηθῆ. Δεν θα ήτο φρόνιμον αυτό που θα έκαμνε... Ούτως η Ναδία, συνοδευομένη πάντοτε από τον ναύτην, διήλθεν απ' εμπρός του, ενώ ο Τώνης, συνειδημένος πλέον να κρύπτεται, εκράτησε και την άναπνοήν του, από φόβον μη προδοθῆ. Εύτυχώς, αυτό δεν συνέβη. Ο ναύ-

της με το κοριτσάκι έπροχώρησεν εις το κατάστρωμα, χωρίς ναντιληθῆ την παρουσίαν του Τώνη.

Τότε μόνον ο μικρός μας φίλος άνέπνευσεν ελεύθερα και παρατήρησεν, όχι χωρίς έκπληξιν, ότι ένας κρότος ίθρως έβρεχεν όλον του το σώμα.

Εν τούτοις εξηκολούθησε να βλέπη μακρόθεν την Ναδιάν, η οποία ήρχισε να παίζη μόνη της με τὰ παιγνίδια που της έδωσαν ο ναύτης, ενώ αυτός ήγαφε την πίπαν του κ' έστηρίχθη εις την κουραστήν, δια να καπνίσῃ, παρακολουθών με ρεμβόν βλέμμα την μακράν άργυράν αύλακα, την οποίαν άρρινεν όπισω του το πλοϊον.

Αλλά μετ' ολίγον, η Ναδία έφάνη ότι έκουράσθη να παίζη μόνη της και, κλητήσασα τον γέροντα φύλακα της, ήρχισε να τον τραβῆ από το μανίκι μ' έπιμονήν παιδικήν.

Ο ναύτης, άπησυχολημένος πάντοτε να κυτάξῃ την άρρωδή αύλακα, δεν έδωσε κατ' άρχάς προσοχήν. Είς το τέλος όμως, θυμωθείς δια την έπιμονήν, με την οποίαν το κοριτσάκι εξηκολούθει να τον τραβῆ από το χέρι, έστράφη άποτόμως και το έσπρωξεν άγρίως.

Η Ναδία, που δεν το έπερίμενεν αυτό, έχασε την ισορροπίαν κ' έπεσεν, εκβάλλουσα σκαρακτικώς κραυγάς, από τον φόβον της μάλλον παρ' από τον πόνον, όπως συμβαίνει συνήθως με τὰ μικρά παιδιά που πίπτουν.

Αλλ' αϊ κραυγαί αυτές άντήχησαν εις την άδελφικήν καρδίαν του Τώνη, ο οποίος, χωρίς να ιδῆ ότι η Ναδία δεν έπαθε τίποτα, χωρίς να σκεφθῆ καν την άρροσύνην του κινήματός του, εξώρμησεν εϋθός από την κρύπτην του κ' έτρεξε προς την μικράν του φίλην, φωνάζων αυτήν την φοράν με όλην του την δύναμιν:

— Μη φοβάσαι, Ναδία μου, μην κλαίε! Εγώ είμ' εδώ!

Η μικρά, σηκωθεύσα εκείνην την στιγμήν, σάα και άδελφός, και άναγνωρίσασα τον άδελφόν της, έπαυσεν άμέσως τὰ κλάματα κ' έτρεξεν εις προύκάντησιν του με χαράν.

— Τώνη! εφώναξε, Τωνάκη μου!.. Αλλά δεν έπρόφθασε να πῆ περισσότερα. Άλλως τε το όνομα Τώνης ήτο μία από τας όλίγας λέξεις που κατώρθωσε να μάθῃ κατά την βραχείαν διαμονήν της εις το σπιτάκι του φαρά.

«Τώνη! Τωνάκη μου!.. (Σελ. 345, στ. α.)»

Ο ναύτης, βλέπων ένα άγνωστον παιδί νουνακώπη από το σκοτός και να όρμα προς το κοριτσάκι που τώ είχαν έμπιστευθῆ, έσπευτε να παρεντεθῆ και να τους χωρίσῃ.

— Ε! του λόγου σου! είπε σείων τον Τώνη, από που ξεφύτρωσες και ποίος είσαι;

— Από που ξεφύτρωσα; δεν είνε δική σου δουλειά! άπεκρίθη ο Τώνης. Ποίος είμαι; ο, θάρρησῃς πολύ να το μάθης!

Και λέγων αυτά, ο μικρός ώρθώθη κ' εκορδώθη σαν πετειναράκι, δια να δείξῃ εις τον ναύτην, ότι δεν τον έφοβείτο.

Ο γέρον όμως ήτο ύψηλός, διπλάσιος σχεδόν από τον Τώνη, εφαινετο δυνατός κ' έφθανε να κάμη ένα κίνημα, δια να δείξῃ εις τον μικρόν αυθάδη, ότι κάθε αντίστασις ήτο περιττή.

Η Ναδία εξ' άλλου, ως να έννοούσεν, ότι ο Τώνης ήλθε να την σώσῃ, τον έπλησίασε κάλιν και, κρεμασθεύσα από τον λαιμόν του με όλην την δύναμιν των μικρών της χειρών, εξεδήλωνε με όξείας κραυγάς, ότι η θέλησίς της, η σταθερά της άπόφασις ήτο να μην τον άφήσῃ πλέον.

Η σιγήν αυτή βεβαίως θα παρετίνατο, αν και τέταρτον πρόσωπον, τα έσπευσμένα βήματα του οποίου έκαμαν τον Τώνη και τον γέροντα ναύτην, να στραφούν, δεν επανέβαινε να την διακόψῃ.

Το πρόσωπον αυτό ήτο ο πρίγκηψ Βόρις. Είχεν αναθῆ από την καμπίαν του, δια ναναπνεύσῃ επί του καταστρώματος την έσπερινήν αύραν, όταν ειλκυσαν την προσοχήν του αϊ κραυγαί της μικράς του αίμαλώτου.

Άμέσως έτρεξε προς το μέρος της και παρ' ολίγον να πέσῃ ανάσκελα όταν άνεγνώρισε πλησίον της τον υϊόν του γέρου φαρά, εις τον οποίον προ ολίγων εβδομάδων, είχε παραδώσῃ την άνεψιάν του.

Ο πρίγκηψ Βόρις κατώρθωσεν εν τούτοις να συνέλθῃ και, έσορμήσας έναντίον του Τώνη, τον ήρπασε και αυτός από τον βραχίονα.

— Παληόπαιδο! του εφώναξε. Έδώ είσαι; Έπιτέλους, σε κρατώ! Και, όπως είχε κάμη προ ολίγου ο ύποτακτικός του, ήρχισε και αυτός να σείῃ το δυστυχισμένον παιδί, να το τραντάξῃ με όλην του

την δύναμιν. Ο Τώνης, ο οποίος προς στιγμήν τὰ είχε χάσῃ, συνήλθεν άμέσως κ' έτρεφέθη, ότι το συμφέρον του ήτο να μη δείξῃ κανένα φόβον. Άνύψωπε λοιπόν υπερηφάνως την κεφαλήν του και με φωνήν, η οποία δεν έτρεμε καθόλου άπεκρίθη:

— Μάλιστα, εγώ είμαι!

Και ήτοιμάζετο να έκφράσῃ εις τον άρπαγα της Ναδίας, όχι μόνον όλον το μίσος, όλην την άποστροφήν που τώ ένέπνευσεν, αλλά και όλην την χαράν που ήθελάνετο δια την άποκάλυψιν του μυστηρίου του έγκλήματος. Αλλά ο πρίγκηψ δεν του άφισε καιρόν.

— Έσύ λοιπόν, εφώναξε, εφανέρωσες, αν και σου τὸ είχα άπαγορεύσῃ, εις τον πρίγκηπα Σέργιον, ότι η κόρη του είνε ζωντανή;

Κ' επειδή ο Τώνης είδίσταζε φρονίμως να τ' ομαλεγήσῃ, ο κακούργος εξηλούθησε, σείων αυτόν δυνατότερα.

— Έμπρός λοιπόν! μίλησε, παληόπαιδο!

Ο Τώνης, αυτήν την φοράν, άπεφάσισε να όμιλήσῃ.

— Μάλιστα, εφώναξε με δύναμιν, εγώ. Και τόσο λίγο μετανού γι' αυτό που έκαμα, ώστε θα το ξανάκανα χίλιες φορές.

Ο πρίγκηψ Βόρις συνέσφιξε τους γρόνθους και κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν δια να κρατηθῆ και δια να μη συντροφῆ άμέσως την παιδικήν αυτήν θέλησιν, η οποία ώρθώθη έξαφνα εμπρός του τόσον δυνατή.

Ηκολούθησαν τότε όλίγα στιγμαί σιωπῆς, κατά το διάστημα των οποίων

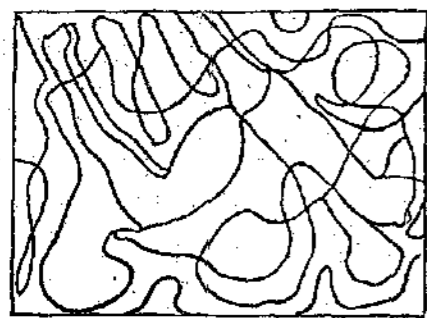
«Μάλιστα! εφώναξε με δύναμιν, εγώ!» (Σελ. 345, στ. γ.)»

και ο Τόνος επέτης ηρθάνθη τον θυμόν να βράξη εις τα στήθη του και τότε πολύ, ώστε παραμαρζών κάθε φρόνητιν, έπροχώρησε προς τόν πρίγκηπα και ατενίζων αυτόν με περιφρόνητιν, τῷ έρριψε κατά πρόσωπον την λέξιν «κακοθύρη!» (Έπειτα συνέχισα) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τῶν Ὁδηγῶν, Κεφ. ΙΒ']

α) Μαθητὴ Εἰκὼν

Ἀνάμεσα εἰς αὐτὰς τὰς γραμμὰς, εἰν προσέξτε καλὰ, θάνακαλύψετε μίαν κάμηλον.

Τὴν εἶδτε;— Ἀντιγράψτε τὴν καὶ στείλατε.

β) Παιγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διόττοντος Ἀστέρου

XI	O	A	ΣΕ
ΛΑ	ΔΑΣ	ΔΩΣ	ΖΑ
ΜΙ	ΤΟΝ	ΧΑΗ	ΔΙ
ΟΝ	ΑΤ	ΤΕΣ	ΧΑ

Να συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νάποτελεσθῶν τὰ ἐνόματα ἐξ μετεωρῶν.

γ) Μαθητὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδόρου Σακελλαροπούλου — Ροζα, Χαρίλας, Θεόδωρε! ἔλατε νὰ ἀξῶ δῶτω. — Τι καλὴ; — Αὐτὸ ποῦ σῶς εἶσα.

δ) Διὰ τοὺς Τζιμπομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φριξου **A - *ου* - οἱ*eau - *ο* - *ἰ* - *α* αἰ* - *eau.** Νάναγνωσθῆ τὸ Ἑλληνοπτόμωνον τοῦτο.

Ῥύσεις τοῦ 41ου φύλλου

α.) Ὁ ἀπάχης σχηματίζεται ὀπισθεν εἰς τὸ κενόν, μεταξὺ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδὸς τοῦ χωροφύλακος. — β.) Πετρατεύς, Κόρινθος, Τρίπολις, Ναύπλιον. — γ.) Qui se sent mourveux, qu'il se mouche.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LIV

Βουλό,— πού 'ε' ἄγρια φράδια σου ἀσπράττει ἀπὸ τὸ χιόνι— γυμνὴ ἢ σπαθὴ τοῦ κερωνοῦ τὰ βράχια σου ἀδλακώνει. **Κάτω ἀπ' τὴ σκέπη σου φοιτᾷ ζητώντων χλωμοὶ οἱ διαβάται — καὶ σὺ, σὴ θόελλα ἀκλόνητο: «Χτυπάτε! Ἐδὸ, χτυπάτε!»**

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 153ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚῆΝ ΑΣΚΗΣΙΝ (Διὰ τὴν Α' ἐξαμηνίαν τοῦ τρέχ. έτους)

Ὁ Διαγωνισμὸς αὗτος ἐπροκηρύχθη εἰς τὴν Διπλάσιον τοῦ 1915, σελ. 387. Σήμερον δημοσιεύονται ἀποτελέσματα, ἀπὸ ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ἐγκριμέναι Ἀσκήσεις ἐκ τῶν ὑποβληθέντων Συλλογῶν, εἰς τὰ φύλλα 1—26 τοῦ 1916. Αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ νομίσουν πάλιν μερικοί, δεῖ πρόκειται περὶ τοῦ τρέχοντος 157ου Διαγωνισμοῦ, ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ ὁποῦ δημοσιεύονται Ἀσκήσεις ὁλονέν.

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν κάθε ἄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσα δημοσιεύομενοι Ἀσκήσεις περιείχεν ἡ Συλλογὴ τοῦ διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος, πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτόκτος ἀφαιρέαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον. Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀνομομένων εἰς ἕκαστον Ἑβδόμημον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειούμενοι ἐπὶ τοῦ κεντραδίου τὴν ἡλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χάρης, 14+14 [14E].—(Ἐκτός ἀταγωνισμοῦ: Ἡρωικὴ Σάμος, 15+14 [14E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνα Χιωτάκι, 15+10 [12E].—Ἰωάν. 13+10 [11E].—(Ἐκτός ἀταγωνισμοῦ: Μεγὰλὴ Ἑλλάς, 15+13 [14E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λορελάι, 14+8 [11E].—Χακῆ Ἀνθοδόση, 12+10 [11E].—Ὀδύση Α. Δούδης, 12+7 [9E].—(Ἐκτός ἀταγωνισμοῦ: Κοραλία Καστριῶν, 13+8 [10E]. Κάκια, 14+6 [10E].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀδδα, 12+6 [9E]. Ἐουφραία Σιβολῆ, 12+6 [9E]. Μυστηριώδης, 13+5 [9E]. Ἐνδοξος Γαλλία, 12+5 [8E]. Δοξασμένο, Ρήνος, 12+5 [8E]. Φωνὴ τῆς Πατρῆδος, 14+3 [8E]. Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα, 11+5 [8E]. Παναγιώτης Σ. Καραντιῆς, 10+4 [7E]. Φειδίας, 10+3 [6E]. Μαραθωνομάχος, 8+4 [6E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἑλληνοπούλα, 7+2 [4E]. Νεὸς Ἑλλῆν, 6+2 [4E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡρως τοῦ 1913, 15+10 [12E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρεζεντῆ, 15+9 [12E].—Ἀμνήτριος Στ. Χρησιδῆς, 14+9 [11E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μία Τρελλούλα, 12+10 [11E].—Ἐνδοξος Κιανόλευκος, 14+8 [11E].—Κωνσταντῖνος Κανάρης, 15+7 [11E].—(Ἐκτός ἀταγωνισμοῦ: Ὑπερ Πατριδὸς, 15+8 [11E].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰσώμα τῆς Πατρῆδος, 13+8 [10E]. Ἰωάν. Χ. Ἀβδελόπουλος, 14+7 [10E]. Θαλασσοπούλα τοῦ Στόλου, 14+7 [10E]. Κόρη τῶν Κομάτων, 12+8 [10E]. Ἐθνικὸν Ὀνευρον, 12+8 [10E].

Κόρης τοῦ Λουξεμβούργου, 13+7 [10E]. Κυριακὴ Ἐβλίνα, 14+6 [10E]. Ὡραία Γαλάτεια, 14+6 [10E]. Ποιμενίς τοῦ Ὀλύμπου, 13+6 [9E]. Σπυριδῶν Γ. Λέγγου, 13+6 [9E]. Ἐνετινὸς Λέων, 15+4 [9E]. Μαγνημένον Βασιλόπουλο, 11+7 [9E]. Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, 12+6 [9E]. Μεσοσημιακὴ Ἀκτὴ, 12+6 [9E]. Στεναγμῶς τοῦ Ἀέμου, 13+5 [9E]. Φιλελεύθερη Κερκυραία, 10+7 [8E]. Ἡλιοβασιλευμα, 12+5 [8E]. Ἄνθος τῶν Ἀσιμίων, 12+5 [8E]. Σ. Ι. Μακρυμάλλος, 9+7 [8E]. Πληρωμένος Ἡπειρώτης, 10+6 [8E]. Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, 12+4 [8E]. Ἐλχὴ τῆς Μάννας, 10+5 [7E]. Ἐκτωρ Ἀλβας, 10+5 [7E]. Λατρετικὴ Κωνσταντῖνος, 10+5 [7E]. Γεώργιος Α', 11+4 [7E]. Τροπαιοφύκος Ἀρκίς, 11+4 [7E]. Τρελλὴ Κορφατοπούλα, 8+6 [7E]. Καρδέλα, 10+4 [7E]. Ρεμβόδης Σελήνη, 10+3 [6E]. Αἰματωμένο Σίφος, 8+4 [6E]. Βουλγαροφάγος Ἑλλην, 9+3 [6E]. Ἡρωὶς τῶν Ἀκροκεραυνίων, 9+3 [6E]. Αὐτόνομος Ἡπειρῶς, 9+3 [6E]. Μαρίνα Κροαίει, 9+3 [6E]. Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 10+2 [6E]. Βόρειον Σέλας, 14+6 [10E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ναυτάκι τῶν Σπασῶν, 8+3 [5E]. Τρελλὴ Σανθούλα, 7+3 [5E]. Λύρα τῆς Σαπφούς, 7+3 [5E]. Μωρησία τῆς Χάριτος, 8+2 [5E]. Παναφύγος Ὀδυσσεύς, 6+3 [4E]. Στενημαχιώτικη, 4+3 [3E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικηφόρος Εὐάννος 15+12 [13E].

ΔΕΥΤΕΡΟΕ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν, 15+10 [12E].—Ἡρωὶς τῆς Λιγνῆς, 15+9 [12E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπόστολος Χ. Ἀβδελόπουλος, 15+8 [11E].—Ἀημινοπούλα, 13+8 [10E].—Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου, 12+8 [10E]. (Ἐκτός ἀταγωνισμοῦ: Καλλιτέχνης Φειδίας, 15+8 [11E].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρὸς Πρόδοκος, 13+7 [10E]. Ἀνδρόνικος Στ. Χρησιδῆς, 11+8 [9E]. Κόρη τοῦ Γαλοῦ, 11+6 [8E]. Ρομβρος, 10+6 [8E]. Τιπεργαίου, 9+4 [6E].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚῆΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δοδάκαλος:—Τι ἔα πῆ ἐν τρίτον; Ὁ Μαθητὴς:—Δὲν ξέρω. Ὁ Δοδάκαλος:—Ὑπόθεσις δεῖ εἶσαι πρῶ καὶ σὺ εἶης ἐν ἀχλάδι. Τι ἔα ξανθὸ; Ὁ Μαθητὴς:—Θὰ περιμένα νὰ φύγουν οἱ ἄλλοι δὺ, γὰρ νὰ τὸ φάγω. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίδος

Ἡ μαμμά:—Αἰλίκα! ἂν τὸ ξανακάνης αὐτὸ θὰ εἰ κλειδῶσαι στὸ κορτεῖο. Ἡ Αἰλίκα:—Ποῦ καλὰ, μαμμά. Ἄλλὰ σοῦ τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξαύρη; αὐτὰ δὲν θὰ κάνω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Φιλοσόφου

—Μαμμά! μαμμά!... Ἔνας ποικτικὸς ἔλας μέσα στὸ λάδι! —Ἐ, καὶ δὲν τὸν ἔβγαλε; —Ὅχι! Ἐβρίσθη τὸ γάτα μίση νὰ τὸν πιάσῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μιμῶδος

Τὸ πρῶτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυκλείδου τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1916.

ΠΩΣ τὸν ταχὲ σήμερον... νῆμα λίγο τόπο παρῆται δι' Ἀλληλογραφίαν; Μὰ καὶ, ξέρω ἂν εἶπῃ; Ἔτσι εἶπε. Τ' ἀποτελέσματα τῶν Ἀσκήσεων δὲν ἔπασαν πολλὴ Χρυσάδεμα τοῦ ἴσου ἄγρια δὲν εἶχα παρὰ ἓνα. Παιδιὰ Πνεύματα φάνησαν εἶρα καὶ καὶ. Ὡστε, τυχεροὶ ὄσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα!

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, νὰ εἶνα τηλεγράφημα. Τὸ ἑβδωμιαστὸν φάνησαν Κυριακῆ ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον: «Σύλλογος Κρήτης, συνηθροισμένος, ἂν ἔορται, ἀποστείλει Διπλάσιαν θερμὰς ἐυχὰς; Ἐγχαριστοῦ τὰρα πολλὰ καὶ καλὰ μου παιδιὰ, ποῦ ἐσκέφθησαν νὰ μοῦ στείλουν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Μ' ἔκαμαν νὰ παρεοσθῶ ἂν εἶπῃ νῆρα; εἰς τὴν ὥριστον των ἑορτῆν. Ἄλλως τε πρῶτιστον εἶχα λάβῃ καὶ τὸ πρόγραμμά τῆς; ὅσοι ἔβραρα τι θὰ γίνῃ. Ἰδοῦ καὶ σὺ: «Κορονοὶα ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου.—Μέγα ἀμειψήριον τῆς: Ἐλευθερίας τῆς: Ἑλλάδος. (δὲν εἶναι Λεονί) κλειδοκίμβηλον ὑπὸ Μαριέ Κόρη.—Κληρώσις τοῦ Ἀχέου (διάφορα ἐργετήρια καὶ νυμφοτεχνήματα, προσφερθέντα ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, πρὸς ἐγγραφήν ἀπόρων εἰς τὴν Διπλάσιον).—Σονατὰ τοῦ Σοφίμαν κλειδοκίμβηλον ἂ 4 παισίν, ὑπὸ Παλλοῦ Σταυροδίκου καὶ Μυροῦνης Ἀλεπουδέλλῃ.—Διπλάσιον (κρυπτογράμα, ἔ).—Ἀπαγγελία.—Ἄσμα με κλειδοκίμβηλον.—Λουταία Διπλοῦ, grande variation pour piano ἂ 6 παισίν, ὑπὸ Ρίτζ, Κόρη, Λορελάι καὶ Λοξασμένου Ρήνου» μὲ συνοδείαν βιολοῦ καὶ μανδολίνου, ὑπὸ Μιρέλλας καὶ Προσφύτου Ἀναμνήσεως.—Χοροὶ ἐυρωπαϊκοὶ καὶ κρητικοί.—Surprise (φωνογράφου).—Ὠρατῶν ἔ; Καὶ ἔρα περιμένω ταχυδρομικῶς; λεπτομερῆσαι καὶ... τὴν φωτογραφίαν.

Τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, ἔ; ἓνα παιδιὸν τῶν γράμμα, ποῦ δὲν ξέρω πῶς; ὁμοίως σήμερον ἐφθάσει στὰ χεῖρά μου, γράφει: «Πολλοὶ παραπονέονται διὰ τὴν τροχοδρομητικὴν ἀπεργίαν. Ἐγὼ, μὲ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνδιαφερόμαι διόλου. Διὰ τὸν ἀπλοστατον λόγον, ὅτι ἔχω μέσον συγκοινωνίας; τὸ ποδηλάτων μου. Αὐτὸ μὲ μεταφέρει δωρεάν καὶ πολὺ ταχύτερον ἀπὸ τὸ ἔραμ, ὅπουδῶσαι καὶ ἂν θέλω. Στὸ Φέλλερο θέλω νὰ πάω, στὴν Κηρισσίαν, ἐτὸ γραφεῖόν σου νὰ ἴδω; δὲν ἔχω παρὰ τὸ τὸ καθάλλιπῶσαι.» Ἀλήθεια, τὸ καλὸ ποῦ εἶνε τὸ ποδηλάτω γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ κρῖμα ποῦ πέρασε ἐπὶ Ἀθήνας ἡ μόδα του. Ἄλλῃ φασὰ, κάθε παιδί, μὰ πλοῦσο, μὰ πτωχό, εἶνε τὸ ποδηλάτω του ἂν ἔβραχε. Τίρα τὰ παιδιὰ ποῦ μεταχειρίζονται τὸ ταχὺ καὶ ὄψινον αὐτὸ «μέσον συγκοινωνίας», εἶνε μετρημένα.

Ναί, Τρελλὴ Σανθούλα, «τὰ βέβαιον εἶνε» εἰ ἀργησις πολλὴ νὰ μοῦ γράψης καὶ δὲν εἶης γι' αὐτὸ καμιά δικαιολογία. Τι νὰ σοῦ κάνω τίρα; Νάργισον ἂν εἶπῃ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἄλλο τίσο; Δὲν μοῦ βαστᾷ ἡ καρδιά. Δοιπόν, τὸ γράμματά σου—ἔνοσις βέβαια τὸν γραφικὸν χαρακτήρα,—εἶνε μαρτύριον πολλόν. Ἐἶνε συμπληρικὰ ἂν εὐανάγνωστα. Μόνον ποῦ αὐτὸ τὸ εἶδος—ἐὰν σπῆ.—δὲν ἐπιδέχονται μεγάλῃ βία, γιατί τότε γίνονται ἀνεπρόκοι.—Νομίζω, δεῖ γι' αὐτὸ, διὰ τὴν ὁπίαν ἑρωτῆς, μοῦ ἀνήγγειλε τὸν δάκτυλον τῆς γριμῆς τῆς. Σοῦ ἔστειλα τετραδία.

Διὰ τὴν Μουσομάσια τῶν Φύλλων, 6 ἄδελφί; σου, ἐνὸς ὁμοί; δὲν ἀποραστῆ καὶ πᾶρ ἔψυδόντων; Περιέργου νὰ εἶνε ἔτη-χρόνια συνδρομητῆς καὶ νὰ μὴ μοῦ ἔχη γράφῃ παρὰ ἓνα γράμμα τὸ 1910! Πῆ; τοῦ ἐκ μέρους μοῦ εἶνε εἰς καίρη; νὰ τὸ ἀποραστῆ.—Ἄν ἔπῃρα Ἄθροον ἢ περὶ ἑς ἑρωτῆς, ἔα τὸ ἴδι; εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Μιμῶδα, ἔπεισε; πολλὴ νὰ παραπονέθῃς εἰ δὲν ἀγαπᾷ. Ἐγὼ σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ ἔταν ἔλαβα τὸ δεύτερον γράμμα σου καὶ ἔα εἶδες βέβαια τὴν ἀπάντησιν μου στὸν περασμένον φύλλο. Τὸ «Νανούρισμα» μοῦ ἔρασε ἄλλὰ νὰ ἴδωμεν, ἔα ἔχη τύχη νὰ δημοσιεύσῃ; Νὰ μὴ πῆς πάλι εἰ δὲν ἀγαπᾷ, ἂν δὲν ἔ; εὐνοήσῃ ὁ κληρῶς.

Κ' εἶνα παρόμοια: Εἰς τὸποτετέρισμα τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσων, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ Μέγας Πύργος ἐτυπώθη κατὰ λέθος Μέγας Ἡπειρώτης. Ἀδύσωνος εἶνε φευδόντων Μέγας Ἡπειρώτης; δὲν ἔραμεν, εὐνοήτων ὅτι τὸ Γ' Βραβείον τῆς; Μεσαιῆς Τάξεως ἀνήκει εἰς τὸν Μέγαν Πύργον καὶ διορθωσάτω τὸ ἴδι; εἰς τὸ φύλλον τῆς.

Ἀδύσων τοῦ Βενεζέλου, ὠρατῆστων τὸ ἔκτε-νῆ; γράμμα ποῦ μοῦ ὑπεσκέψης ἀπὸ τὴν ἔξοχῃν, μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ζωῆς; ποῦ κάνα; ἐκεί. Ἄλλὰ πῶς ἐκράσθη; ἔγῳ μ' ἔκρινου; τοῦς κλέψατε, ποῦ μπῆκαν τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ παράθυρο! Ἡσάχα μόνον ἔταν διαδῶσα, δεῖ ἔραμεν ἔπρακται ἀπὸ τὸ φόβον τοῦς, ἂν εἶδαν ὅτι τοῦς; ἀκούσατε. Σ' ἔγχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ τετραπύλλο τριφύλλο, ποῦ μοῦ ἔστειλε; γιὰ γούρι.

Ποῦ λυπήθηκα γιὰ τὸ πῆμα σου, Ἄνθος τῶν Λειμῶνων. Ἀπὸ ἓνα παραστῆμα στὸ μπάνιο, νὰ πῆσῃ, νὰ κρυψῆσῃ; τὸ ποῦ σου τόσο ἀρχη, μὰ μείνησῃ στὸ κρεβάτι 56 ἡμέρες καὶ ἀκόμη νὰ μὴ μπορῆς νὰ φορέσῃς πιποῦσι! Σοῦ αὐιστῶ νὰ μὴν τὸ κουράξῃς, τώρα ποῦ ἀρ-χῆσῃς; νὰ πεπατήξῃ. Κ' εὐχομαι νὰ μοῦ γράψῃς; γρήγορα, δεῖ ἐγυνη; ταῖσι; καλὰ.—Ἐλαβα, εὐχαριστῶ.

Βεβαίως, Κάκια, διεγωνισμῶς διηγημῆτος; ἐπὶ τῆς θέσε πολλῶν εἰκόνων, εἶνε εὐκαλιότερος ἀπὸ διεγωνισμὸν ἐπὶ τῆς βάσε μιᾶς μόνον. Ἄλλ' ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ λαμβάνων μέρος εἰς τοῦς; Διεγωνισμοῦ; ὅλα τὰ παιδιὰ, καὶ τὰ μικρότερα. Δι' αὐτὸ δίδω θέμα κατέλληλον δι' ἑλῆς; τὰς; ἡλικίας, διότι μὴ νομῆσῃς, δεῖ διὰ τοῦς; πῶς; γὰλοῦς; εἶνε πάλι παιδικὰ ἢ οὐνόμασι διηγη-μῆτος; ἐπὶ τῆς βάσε πολλῶν εἰκόνων. Κάθε ἄλλο! Ὅτι μικροὶ θὰ τὸ ἐπιχειρήσων καὶ ἔα ὀφελήσων ἄλλα οἱ μεγάλοι ἔα τὸ κάμων καὶ καὶ δὲ βραβεύσων. Ἄν καὶ συμβῆναι κάποτε νὰ τὸ ἐπι-τύχη; ἓνα; μικροί, γράφω μὲ τὴν φυσικὴν ἀφελειαν τῆς ἡλικίας του, ποῦ ἓνα; μεγάλο; πρέ-πει νὰ τὴν μιμηθῇ.

Τὸ κατάλαβ, ἡ Παικτὴ Βιομῆσαν, δεῖ προ-όλιγο εἶης γυρισθῇ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τῆ μο-σχοβολαδῆ ποῦ ἔγυνη τὸ γραμματικόν σου. Ἐγέ-λασα καὶ μὲ τὸ λόγικόν τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ σου, ποῦ ἔταν τοῦ ἀπαιτε, δεῖ ἐπεσέξασε τὰ γατάκια, γιατί ἔταν πολλὰ, ράτῃ; εἶνε; Ἐτὸ ἴδιον κάμων ἂν ἡ μαμμάδες; ἔρα ἔχων τέσσαρα παιδιὰ, πετοῦν τὰ δῶδ;—Σοῦ ἔστειλα Μ. Μυστικὰ.

Ἀργησις, ἀλήθεια, νὰ μοῦ γράψῃς; Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα, ἀλλὰ σὺ, βλέπω, εἶης; ἀπο-χράντης; λόγους; ὅπως; λένε καὶ οἱ καθηγηταί. Σὲ συλλυπόμεναι διὰ τὸν ὄνατον τοῦ θεοῦ σου καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ μαθῆσῃς πάντα καλὰ ἀπὸ τὸν ἐκτετεμένο ἀδελφόν σου.—Ναί, μερικὰ φευ-δόνωμα, εἰς τὸ προηγ. φύλλον, ἐτυπώθησῃν με-χρόντερα στοιχεῖα ἀπὸ τὰλλὰ, διότι ἔρα πολλὰ καὶ ἔρα ἔνα; ἐναντίσῃ τὰ κρητὰ στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου μας, ποῦ μεταχειρίζομαι συνήθως; δεῖ τὰ φευδόνωμα.

Φιλελεύθερη Κερκυραία, ὁ Ἑλλῆν Κα-βοδὸς ὄψιλι; καὶ εἰς; πολλοῦς; ἄλλους; τετραδία; Μ. Μυστικῶν, ἐπειδὴ εἶνε ἀσύνη; καὶ δὲν μπο-ρεῖ νὰ τὸ γράψῃ. Ἐλπίζω νὰ στείλῃ εἰς; ἑλοῦς; ἂν γείνη; καλὰ.

Δοξασμένο Ἑλιοσιόνα, ὁ τρέχων Διαγωνισμῶς;

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων εἶνε δι' ἑλην τὴν 30 ἔταμνιαν τοῦ 1916. Τελετώνει; λοιπὸν τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἄλλὰ ἓνα μῆνα πρῶν, ὅα προ-κηρυχθῇ ὁ νέος, διὰ τὰς Ἀσκήσεις; τῆς ἀ' ἐξαμη-νίας; τοῦ 1917 (ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου). Ὡστε; ἐτοίμαξῃ τὴν Συλλογὴν σου.

Ἐρατῶ τὸ γράμμα σου, Μαργαριτῆ Χ. Μὲ συνεικνῆσαι πολλὴ ἡ ἐπισκοπή; αὐτὴ τῆς ζωῆς; σου τῶν ἄ τελευταίων χρόνων, εἰς τὴν ὁπίαν ἔγω τόσο μέρος; καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην, ποῦ ἐκφράξῃς τῶσον ζωηρὰ. Μὴ νομῆ-ξῃς; δεῖ; δεῖ; εἰμαγάλωσαι; ἐπειδὴ εἶσαι; 17 ἐτῶν. Εἰς; τὸν κύκλον; μας; ὑπάρχων; πολλοί; με-γαλῆτες; ποῦ ἔχων; ἀκαμῆ τὸ ἴδιον; σου; ἐν-διαφέρων. Καὶ γιατί; τόσο λιγώφθη; σοῦ ἔο-χεται; ἓνα; πυρετός; ἀπὸ συνεικνῆσαι; κρυολό-γημα; καὶ φωνάξῃ; ἀμέσως; πῶ; θὰ πεθάνῃ; Νί; εἶσαι; πῶς; γενναία; καὶ; πῶς; αἰσιόδοξῃ.

Τὰ Βραβεία τῶν Ἀσυνῶν Ἀδύσων, εἶλε; Ε. Μανωλ. ἐμοιστῆσθῃσαν; διὰ; κλήρου; μεταξὺ; ἐ-καίμων; ποῦ ἔρασαν; καὶ; τὰ; 11; ἔξῃς; Ἦον; Α' ἔσων; ἔρασαν; 7—8, τὸν; Γ' ἔσων; ἔρασαν; 6, καὶ; ἔβρασαν; Μυσῆ;

